

Cuprins:

RUGĂCIUNEA PĂRINTELUI ARSENIE

UN VECHI UCENIC

LUCRAREA DUMNEZEIASCĂ DE LA SÂMBĂȚA

La Izvorul Tămăduirii

Ieșirea la propovăduire

Dumnezeu își cheamă copiii

Duhul cunoașterii

Sfânta Liturghie

Postul

Spovedania și Cuminecarea

În focul Duhului Sfânt

Școala de Cântăreți

Cea mai mare minune

Cântecele Părintelui Arsenie

Lupta cu diavolul

Rugăciunea Maicii Domnului

Un apostol al neamului

Misiunea preotului

O lumină în întuneric

Izvorul Părintelui Arsenie

Doctorul sufletelor și al trupurilor

Sfințirea vieții de familie

Prietenul copiilor

Judecata lui Dumnezeu

Hristos cel cu cruce

Rugăciunea către Sfântul Arhanghel Mihail

Tabere duhovnicești

Cuvântul viu rodește acum

NECAZURI PENTRU EVANGHELIE

Vremuri vitrege

Flacăra credinței în furtună

Nu ești cu noi!

TOT ÎN SLUJBA DOMNULUI

Văzător cu duhul

O căsătorie neprevăzută

Întâlnirile de la Drăgănescu

Cuvinte de folos

DUPĂ 70 DE ANI

NOTE BIBLIOGRAFICE

BIBLIOGRAFIE

LA IZVORUL TĂMĂDUIRII

**Cel mai frumos dar pe care îl putem face lui Dumnezeu e să ne dăruim Lui pe noi
însine,
pe viață.**

Eram copil de vreo zece ani când am mers prima oară la Mănăstirea Brâncoveanu, la Sâmbăta. Când am ajuns, biserica era închisă. Se făceau încă unele reparații. L-am întâlnit atunci pe diaconul Zian Boca – viitorul ieromonah Arsenie – și pe diaconul Nicolae Mladin – viitorul Mitropolit al Ardealului –, care ne-au spus:

— Să veniți la anul, când vom face slujbe și-o să vă stăm la dispoziție cu toate rugăciunile pe care le vreți. Să veniți!

De atunci, atât eu cât și părinții mei am mers de multe ori la mănăstire.

Părintele Arsenie era înalt, brunet, cu ochii albaștri. Avea o privire pătrunzătoare. Era îmbrăcat într-o reverendă albă.

Pe cap purta un fes. Statura sa și întreaga sa ființă impuneau respect. Îți dădea impresia că este un cuvios venit din lumea Sfinților, din lumea celor care slujesc neîncetat pe Dumnezeu; așa încât vederea lui te cucerea și te atrăgea.

Într-adevăr, în primăvara anului 1940, s-a deschis biserica mănăstirii pentru slujbă. Pe 3 mai 1940, în Săptămâna Luminată, de praznicul Izvorului Tămăduirii, diaconul Zian Boca a fost tuns în monahism la Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus, primind numele de Arsenie. Am fost acolo când a fost călugărit. Nu-l vedeam din cauza mulțimii oamenilor, eram mai mic atunci, aveam 11 ani, dar îmi amintesc cuvintele:

„Fratele nostru, Arsenie monahul, se încalță cu sandalele spre vestirea Evangheliei păcii; în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Să zicem pentru dânsul: Doamne miluiește?”

Și mai târziu, în cadrul aceleiași rânduieli a tunderii în monahism:

„Fratele nostru, Arsenie monahul, primește sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu, spre rugăciunea cea de tot ceasul către Mântuitorul Hristos. Că este dator în toată vremea a avea în minte, în inimă, în cuget și în gura lui numele Domnului Iisus și a zice: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul. Să zicem pentru dânsul „Doamne miluiește”.

Au fost de față foarte mulți oameni, pentru că era un obicei vechi în Țara Oltului ca de Izvorul Tămăduirii să meargă lumea la mănăstire, chiar dacă din 1785 și până în 1940 n-au mai fost călugări acolo. Se adunau preoții din sate, făceau Sfântul Maslu, Sfânta Liturghie și luau parte cu toții la slujbă. Biserica era în ruină, dar ei se strângeau în jurul fântânii din spatele bisericii. Acolo, afară, se țineau slujbele.

Înalt-Preasfințitul Nicolae Bălan, Mitropolitul Ardealului, voia să facă la Sâmbăta o mănăstire duhovnicească, cu o viață spirituală înaltă și ținea ca toți monahii să fie bine pregătiți. În trecut, așezământul călugăresc ctitorit de Domnitorul Constantin Brâncoveanu a fost un bastion de apărare a Ortodoxiei pentru românii din Țara Făgărașului, pe care Imperiul Habsburgic voia să-i treacă la catolicism.

La 1785, Viena l-a trimis pe Generalul Preiss cu armată, chiliile au fost dărâmate, călugării alungați, iar bisericii i-au distrus cupola cu tunul. A stat în ruină 140 de ani.

După Marea Unire din 1918, în România Mare, când românii ardeleni au fost în sfârșit liberi, după o mie de ani de prigoane și suferințe, biserica de la Sâmbăta a fost renovată la inițiativa Înalt-Preasfințitului Nicolae Bălan al Ardealului, în perioada 1926-1938. A fost construită clopotnița și au fost făcute la Viena clopotele care răsună atât de frumos. Cele cinci clopote au fiecare câte o inscripție, aleasă de Mitropolitul Nicolae Bălan:

1. *Vai mie de nu voi binevesti.*
2. *Fericite slugile pe care, venind, Domnul le va afla priveghind*
3. *Mântuiește, Doamne, poporul Tău fi binecuvântează moștenirea Ta.*

4. *Lăudați-L, că e mare Dumnezeu, c-a păzit cu mână tare pe români, poporul Său.*

5. *Luminează-te, luminează-te, noule Ierusalime, că slava Domnului peste tine a strălucit.*

Primul călugăr de la Mănăstirea Brâncoveanu a fost Părintele Arsenie Boea. Apoi i s-au alăturat ieromonahul Serafim Popescu, diaconii Nicolae Mladin, Ion Tomescu, Vasile Sortan, care ulterior a ajuns medic la Cluj, și preotul Mihail Purdescu. Acesta a fost preot de mir, a rămas văduv și s-a călugărit la Sâmbăta – un ieromonah care a fost mereu la dispoziția credincioșilor. Toți aveau studii superioare, erau smeriți, evlavioși și bine pregătiți din toate punctele de vedere. Mitropolitul voia să reînvieze monahismul din Transilvania și avea nevoie de preoți misionari.

IEȘIREA LA PROPOVĂDUIRE

Când te-a găsit Dumnezeu de vreo treabă pentru Împărăția Sa, între oameni, ai isprăvit cu toate obligațiile lumii.

Părintele Arsenie a fost tuns în monahism în mai 1940, dar din smerenie a primit să fie hirotonit preot abia peste doi ani, în aprilie 1942, tot la praznicul Izvorului Tămăduirii.

*

Un an m-am ocupat cu gospodăria. Eram primul și singurul călugăr la Mănăstirea Brâncoveanu – Sâmbăta de Sus, județul Făgăraș. De pictură nu-mi mai rămânea vreme. Al doilea an la fel. Până când m-am luat de grijă că am învățat pictura degeaba. Se întâmplă în vremea asta că ne veneau oameni cu durerile lor și evlavie la mănăstire și călugări. Mai intrase în călugărie unul: